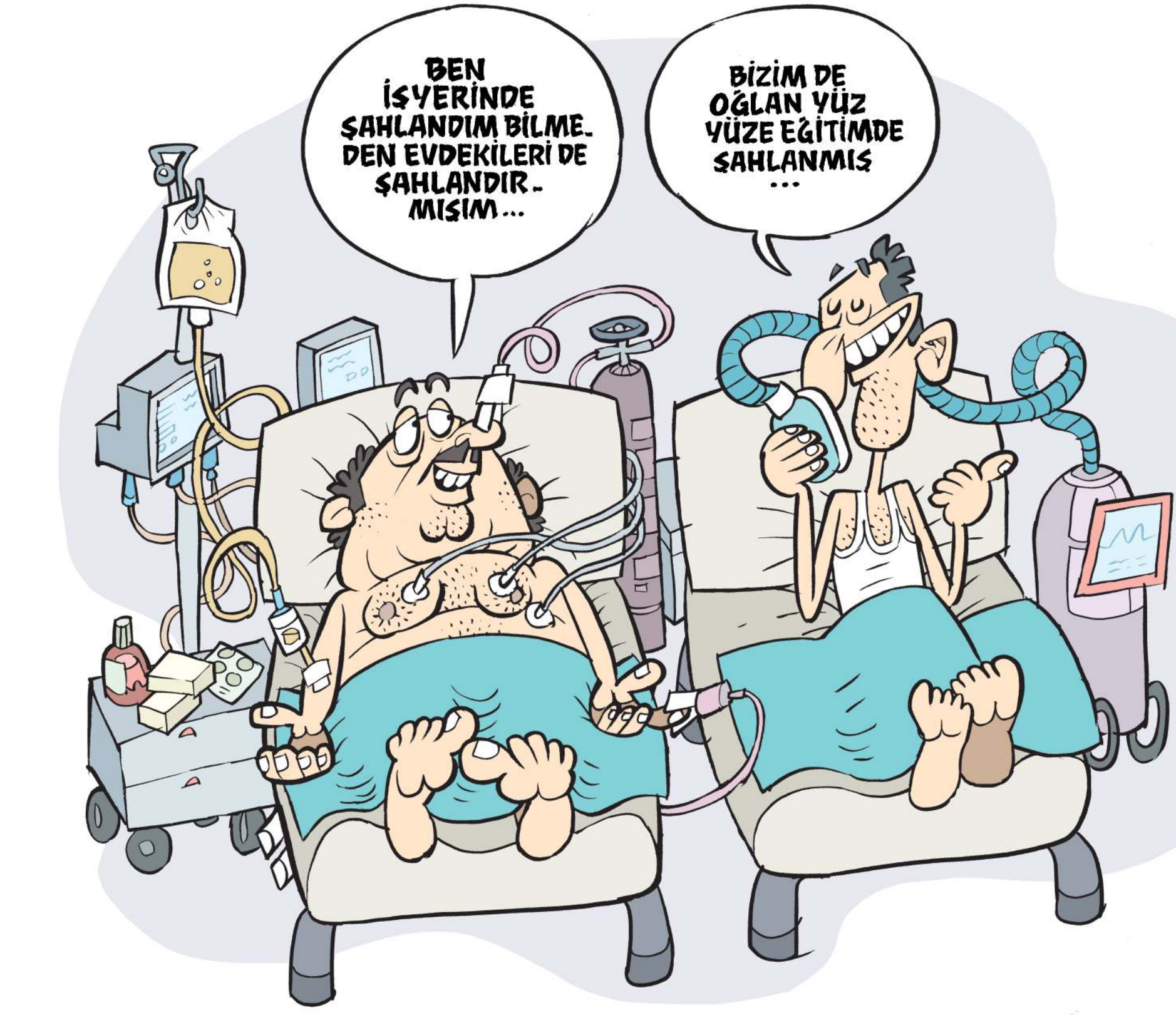
21 NİSAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/16 No:710
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Cumhurbaşkanı Erdoğan: 2021'i ülkemiz ve milletimiz için bir şahlanış yılına dönüştüreceğiz.

Her şey şimdi ve şu anında

Her şey ve anında olsun istiyoruz artık. Tamam Her şey artık daha hızlı olsun istiyoruz. Daha hızlı. Normali filan olmaz, kesmez, tabak dibinde kalan ne varsa yutacağız. En hızlısı neyse o… İsteklerimiz sadece hızla da bitmiyor. Daha iyisi, daha abartılısı, daha gördüğümüz gibi olanı, daha serti, daha acısı, daha kalitelisi, daha kalitesizi, daha çoğu, daha mutlu edeni, daha ünlüsü, daha güçlüsü… Tabii ki olmayan bir daha kavramına doğru uzun süredir yollanıyoruz.

Her an daha hızlı olsun istiyoruz işimiz. Anında görüntü, anında mesaj, anında cevap… Her şeyi anı anına paylaşıyoruz zaten. Mesela birkaç gün öncesinde yaşadığımız bir olayı bile paylaşmak zor. Çünkü görülmeyen kuralları var bu sistemin. Kural ne? Kural her zaman daha hızlısı. Çünkü herkes a. Herkesin her şeyi anında olmasını istemesi gibi bir "standart model" var… Tüm davranışların çözümü belki de bu modelde.

Ülke ya da toplum olarak bakınca da hiçbir şey ortada yok. İtibarımız yerlerde, kendimize bile inanmıyoruz. Zaten en güzel göründüğümüz an olarak var oluyoruz. Profilimizde o fotoğraf oluyor. Bilmemne hesabımızda sadece varoluşumuzla ilgili paylaşımlarımız var. Sadece biz varız her hesabımızda ve bizden başka hiçbir şey yok…

İstiyoruz ya da imreniyoruz ki, bir yerden dönerken özel jetle dönelim. Bunu bile imrenemeyecek kadar vizyonsuz ve fakiriz aslında. Ama bir şekilde fakir de olsak, hatta olmasak da istiyoruz. İstemenin ve açgözlülüğün sonu yok hayatta.

İnsan olarak ne kadar yok olsak da kendi hayatlarımızda, kendilerimizi anlamlandırmada varoluşumuz önümüzde suratsız bir bina görevlisi gibi duruyor.

Bu aç gözlülük öyle bir şey ki, insa insan olanı böylesi düzenbazlık, böylesi üç kağıtçılıklı ve hatta bir takım insan kaçakçılığını bize gösterdi.

Düzenli olarak belediyelerden bir yol bulmuşlar, belediyelerden hobi ve kazanç amaçlı yurt dışına milleti avro üzerinden kaçırıyorlar. İnanılmaz ya. Sanki sözleşmiş gibi bir sürü belediye, yurt dışına insan kaçırmak amacıyla ayda 400'e 500'e yakın insan kaçırmışlar. Zaten memleket bu konularda uzman.

Düşünsenize, uluslararası anlaşmalarda olan ambargoyu, başka ülke üzerinden delme niyetiyle altın ticareti yapmış bir memleketiz. Roxo Zoxxop misali. Sonra da zaten paketlenince bizim memleketi anında sattı. Aro.

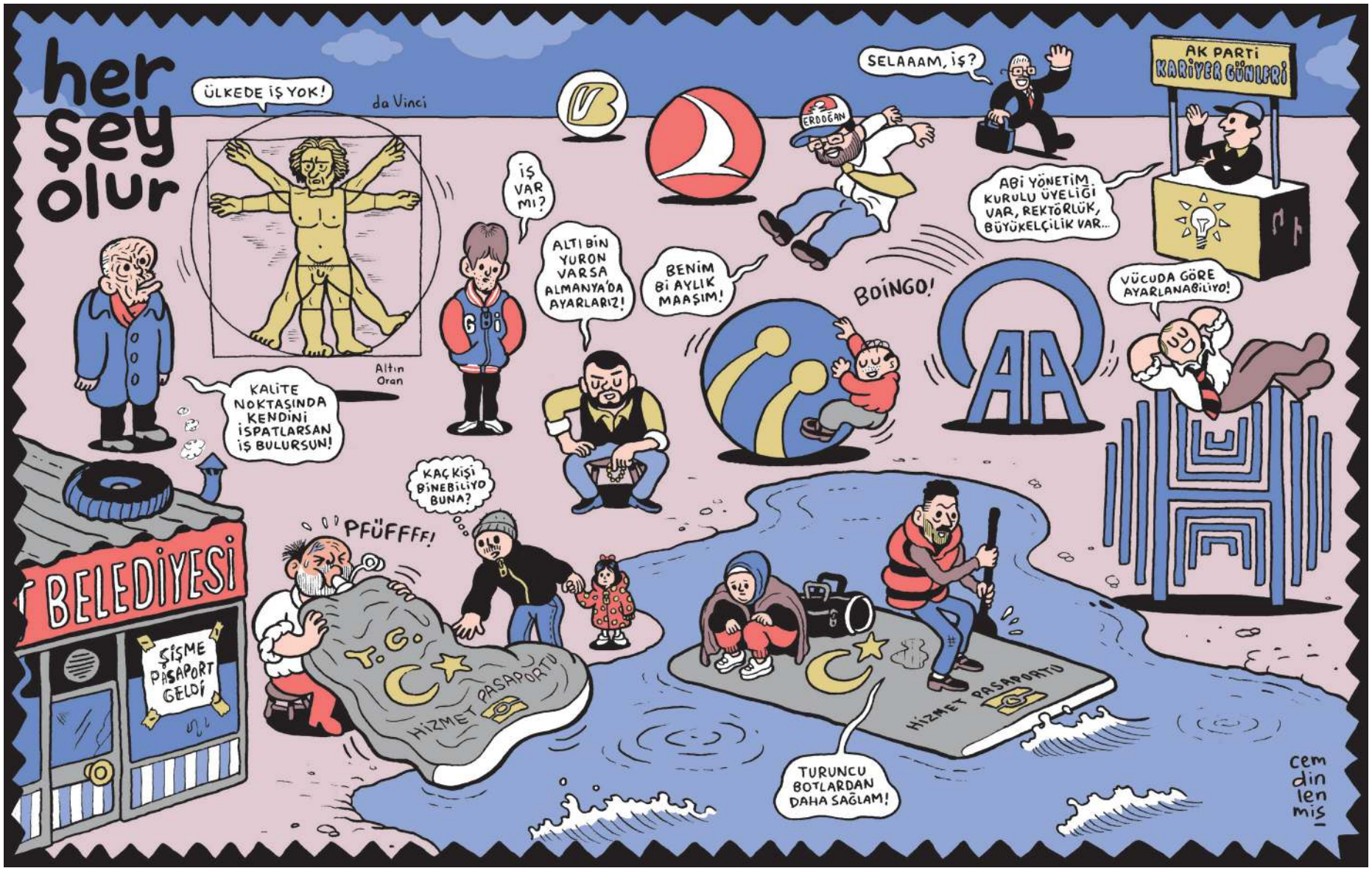
Şimdi yazının başındaki hissi tekrar hatırlatmak istiyorum. Vatandaş artık 15 dakikada ünlü, 15 dakikada Bartu, 15 dakikada Melikşah, 15 dakikada ürün yerleştirmeli program sahibi, 15 dakikada Clubhouse yayıncısı, 15 dakikada sosyal medya fenomeni olmak istiyor. İstekte hiç sorun yok.

Ya da bak aynısı Ordu, Tokat, Bursa, Ağrı Elazığ, Malatya belediyeleri gibi belediyelerde online oluyor. Ben bunu yollayayım, bana canlı gelsin diye…

Baktığımız yer yanlış dostlar. Aç gözlü gibi değil, önümüzü görmek, geleceğimizi daha parlak bir yer haline getirmek için bakmamız gerekiyor.

Yoksa tüm görüntüler zaten bizim için nude değerinde.

Bu hafta

● Her ne kadar içimden bu hafta Dünya Fil Günü hakkında yazmak gelse de inceden kıllandığım için yazamıyorum. Zira Dünya Fil Günü her yıl 12 Ağustos'ta kutlanıyor, şimdi durduk yere "**12.8 Dünya Fil Gününüz kutlu olsun,**" dersek, "*128 milyar nerede?*" diye mani okuyan davulcuyu bırakıp bana sararlar hem fil var hem 12.8'le ne ima etmek istedin, derler. Hâlbuki evvel eski okuyanlar bilir ki şu dünyada en sevdiğim hayvanlardan biri fildir. Sıralama yapsak sevdiğim hayvanlar listesi fil, kedi, karga diye başlar, kuzu, oğlak, levrek, süt danası, deniz böceği diye devam eder. Evet listenin bir noktasından sonra hayvan sevgim açık bir çıkar ilişkisine dönüşüyor, yapacak bir şey yok. Vegan arkadaşlar da listenin çıkarsız sevgi içeren ilk kısmıyla idare edebilirlerse sevinirim.

● Ha siz davulcuyu mu merak ettiniz? Valla eşkalini nasıl tarif ettiler bilmiyorum ama bu davulcu haberleri çıkmaya başladığından beri Kaan Sezyum'un bagetlerini sakladığı da gözümden kaçmadı. (Yazar burada "*Onu al, onu al, onu al, beni alma,*" diyor.)

● Tabii bu arada hükümet cenahından 128 milyarın nereye kaybolduğuna ilişkin öyle açıklamalar geliyor ki, ben artık *"Ya zaten hiç yoktu ki?"* diye başlayıp *"Yoo? Bir yere kaybolmadı, duruyor hepsi,"* diye devam eden açıklamaların ***"Nereye koyduysanız ordadır kardeşim!"*** çıkışıyla taçlanmasını bekliyorum.

Daha ötesi, kültürel hegemonya peşindeki çakma kalenderlerden biri çıkıp *"128 Milyar doların varsa sal gitsin, dönerse senindir, dönmezse zaten hiç senin olmamıştır ki,"* de diyebilir.

● Tabii yıllar evvel iktisada giriş dersinde *"Görünmez el ilkesini anlatınız,"* sorusunu yanlış duyup iki buçuk sayfa boyunca "Görünmez N" diye bugün bile nasıl anlattığımı merak ettiğim zırvalar karalayarak final sınavından beş almış (yüz üzerinden) biri olarak kesinlikle sormuyorum 128 milyar nerede diye. Hayır, unutkan da adamım, "*Oğlum en son sendeydi ya,*" derler, arada ben yanarım. Neredeyse nerede.

● Bu arada ben her bakanlığa işinin ehlinin getirilmesinden de bir hayli etkilendim. Turizm bakanlığına turizm patronu, eğitim bakanlığına özel okul patronu, sağlık bakanlığına hastane patronu, bezirganlık bakanlığına salgının göbeğinde kendi bakanlığına milyonlarca liralık mal satan bezirgan getirmek çok yenilikçi. Abla ne güzel yağ satarım, bal satarım, kendim satar kendim alırım güzel tezgah kurmuş.

● Başkan yine haklı. İnsanlarımız eskiden tedavi, eğitim, ve iş için yurtdışına gidiyordu, bugün bu tablo büyük oranda tersine döndü gerçekten. Hatta o kadar tersine döndü ki, artık gitmek için bir neden bile aramıyorlar, yeri geldiğinde çevreye duyarlı birer birey olmaya gidiyorlar, bir arkadaşa bakıp çıkıcam abi, diye gidiyorlar ama eskiden olduğu gibi günün birinde geri dönüp *"bir zamanlar hakir gördüğün fakir bir genç vardı,"* demek için değil, mümkünse hiç dönmemek üzere gidiyorlar.

● Bu arada eski Yeşilçam filmlerinden de biliyoruz, eskiden bayağı geri dönmek üzere gidiliyor yurtdışına.

● Belli başlı birkaç gurbetçi filmini saymazsak tahsilini tamamlayan soluğu Yeşilköy Havaalanında alıyor. Ha alıyor da ne oluyor? Arkadaş, bir taneniz de az sabredip doçent, profesör olup dönseniz ya? Ama yok, Türkan Şoray bekliyor, Hülya Koçyiğit bekliyor, illa ki dönecekler.

● Arkadaşlar son olarak, iktisada giriş dersinden ite kaka geçmiş de olsam hatırlatmak istediğim bir şey var. Ekonomide herhangi bir faaliyetin kendi içindeki maliyeti ve kârı dışında bir de faaliyetin gerçekleştiği yere göre dünyanın öbür ucunda olsak bile bize kadar yansıyan bir maliyeti daha var. Yani Utah'taki iki adamın kendi aralarında yaptıkları ticaret, Afrika'da kanat çırpan kelebeğin canına okuyabiliyor. Her faaliyette, insanlar kendi sahip oldukları kaynakların yanı sıra tüm dünya olarak ortak sahip olduğumuz doğal kaynakları da hiçbirimize sormadan harcayabiliyor. Türkiye'de liberal diye bilinen hevesli sağ anarşistlerin bir türlü anlamak ya da anlamamızı istemedikleri de bu. Utah'taki iki adamın kendi arasında yaptığı sözleşmeyle ne olup bittiği, o sözleşmeyle hava kirleniyorsa, karbon salınıyorsa seni de, beni de bal gibi ilgilendiriyor. Yok öyle *"Sana ne kardeşim, alan razı satan razı,"* falan. Hepimizin razı olması gerek, hepimizin kaçınılmaz olarak ödemek zorunda kalacağı o maliyetin, o tek bir kerkenezin kârından önemsiz olması gerek ki biz de mutmain olalım. Yani biri parasını bastırıp koca uçağı kendi keyfi için kapatınca, parasını bastırıp sekiz silindirli araba alıp gaza basınca "*bize ne bundan?*" diyemiyoruz. Diyen varsa kusura bakmasın ama kendi kerizliği. Hadi buna da haftaya devam edelim. (Yazar burada "önümüzdeki haftaya kadar tanıdığım birkaç iktisatçıyı darlarım artık," demek istiyor.)

ÖZER AYDOĞAN

Houdini

İyilik yapmaya bir hayli ihtiyaç duyduğum bir akşam, alt katımda yaşan Nihal Teyze balkona çıktı ve bütün sokağın duyabileceği şekilde geçmişine seslendi, "Çok yalnızım. Neden kimse beni aramıyor?"

60'lı yaşlarda, yarın yokmuş gibi alkol tüketen, kuryelerle sık sık ve çığlık çığlığa kavga eden bir kadın Nihal Teyze. Komşum. Alt komşum. Çocukluğumdan beri alt katımızda yaşayan insanların bağırmaya ve alkole bir zaafları vardı. Bundan öncekiler gece geç saatte eve giriş yapıp bağır-çağır her yeri yıkan döken erkeklerdi. Nihal teyze onlardan farklı bir örnek. Gerçekten yalnız olduğu için eve sonradan gelmiyordu, cinnetlerini güne yayıyordu ve kadındı. Kadın alkolik görünce vicdani bir sızının yanında nedense küçük çaplı *seküler* bir coşku da oluyor. Eski mahallelerde olmazdı hiç. Değişen dünya mı yoksa benim sınıfım mı? Ya da her filmin kadın versiyonun yapılmasına benzer bir atılım mı söz konusu?

Kendisiyle apartman bahçesindeki kediler üzerinden bir muhabbetimiz var. Belirtmem gerek, benim birinden bahsederken "Bir muhabbetimiz var" deme eşiğim çok düşük. Selam vermişliğim, birkaç şakama gülücük almışlığım var diyelim. Ben sizlere bunları anlatırken Nihal Teyze, eli iyice arttırdı. Diğer konformist komşularımızın "Bugün heyheyleri iyice üzerinde kocasının ölüm yıldönümü falan mı?" cümlesini sarf edebileceği kadar uzattı meseleyi ve kendi desibel rekorunu kırdı. Üzerine pek de düşünmeden alt kata indim kapıyı çaldım. Zil sesine karşılık içeriden "Emniyet teşkilatını alenen aşağılama" ve "Görevi başındaki devlet memuruna hakaret" suçundan hapse girmelik cümleler geldi. Polis olmadığımı, üst komşusu olduğumu söyledim. Hani şu uzun saçlı, kalem çocuk.

Kapıyı açtı, içeri girdim. Etrafı toparlamaya çalıştı ama etraf toparlanamayacak kadar sistemli dağıtılmıştı. Derdini sordum, kimsenin onu aramadığını, kendisinin çok vefalı olduğunu ama kimseden karşılık göremediğini, insanların bu nankörlüğüne şaşırmadığını ama bugün aramayanın yarın mezarına da gelmelerini istemediğini iletti.

-Kimse mi aramıyor?
-Kimse.
-Allah Allah.

Telefonunu kontrol etmek için izin istedim. Sim kartıyla ilgili bir problem varmış, çözdüm.
Son 15 günde atılan birçok mesaj BLINK BLINK sesleri eşliğinde Nihal Teyze'nin gelen kutusuna düşmeye başladı. Aradım ulaşamadım'lar, merak ettim'ler, Nihalciğim müsait olunca arar mısın'lar, iyi bayramlar.

Mesajları gördükçe coştu, hepsini tek tek aramaya başladı, beni siktir etti. Ben iyilik yapma kibiriyle harekete geçmiş, ilk kez yaşlı arkadaşım olacak heyecanıyla kapıyı çalmıştım. Teknik bir detayla çözüldü her şey. Ama telefon konuşmaları iyi başlayıp alkolün de etkisiyle karanlık yerlere gidiyordu. İlişkilerini yeniden bozacak gibiydi. Kahve yapmaya niyetlendim, muhtaç biri görünce yapabileceğim her iyiliği yapmak istiyordum.

Tamamen yabancı bir mutfak. Kahve makinesi var mı? Varsa kahve nerede? Bardaklar nerede? Bu üç soruya cevap ararken tamamen benim mutfağımla aynı olan bu alanı Nihal'in nasıl değerlendirdiğini fark ediyordum. Yıllar yılı deneye yanıla kusursuz bir mutfak yaratmış. Ustalık eseri. Bütün o alkole, hırgüre rağmen mutfağın hala tıkır tıkır işlediği belliydi. Islanmış fasulyeler buna şahitti. Fonda Nihal Teyze'nin ağlamaktan çatallanan yarı-neşeli telefon konuşması, önümde fasulyeler. Gözlerim dolayazdı, dolmadı. Yarım kalmasın diye bundan bağımsız başka üzücü şeyler düşündüm, yine dolmadı. Ben niye böyleyim? Kahve makinesine gerekenleri koydum, beklerken koridorda gezmeye başladım.

"Gelirim tabi Ayvalık'a şu zamanlar hele bir geçsin."

Devasa bir kitaplığı var. Her şey okunmuş. TDK'nın yıl yıl baskıları, Dil Derneği'nin kılavuzları… Türkçeye dair onlarca polemik kitabı. Bazı geceler "Siktiğimin İstanbul'u" diye bağırırken i harfini ı olarak okuyordu. Oradan belliydi Türkçeyle alakalı bir geçmişi olduğu. Edebiyatta ve şiirde -muhtemelen pek sevmediklerini- yatay koyup üst üste istiflemiş. Belki de başta onları da çok sevmişti, sonra alıştı ve bıktı. Hayatın dinamiğine dair iki anahtar kelime, alışmak ve bıkmak. En son hangi şairle karşılaştıysan en çok ondan etkilenirsin. O yüzden en kritik karşılaşmaları ölmeden hemen önceye denk getirmek lazım. Bugün bu konuda Nihal Teyze şanslıyken ben şanssızım. Benmerkezci bir cümle oldu. Buna da hakkımız olsun insan en çok kendiyle vakit geçiriyor. Son zamanlarda türcülük üzerine okumalar yapan arkadaşım da bunun çok insan-merkezci bir bakış açısı olduğunu söylerdi. Ben de ondan "Ya bu seferlik biraz böyle düşünsek?" diye icazet isterdim. Zaten yıllar içinde okumaları değişince, bu tür hassasiyetler gündeminden çıkacak ve hatta belki böyle insanlarla dalga geçecek. Alışacak ve bıkacak.

"Ne sen benim cenazeme ne ben senin cenazene."

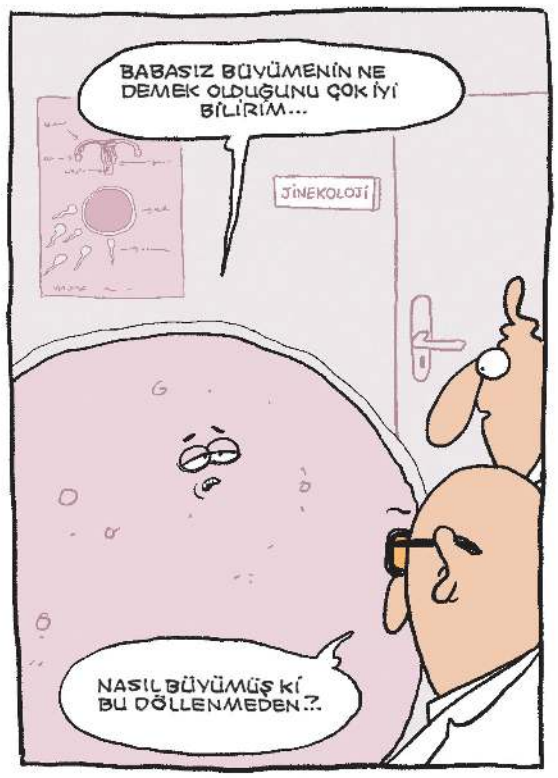
Korktuğum cümleyi duydum. Aslında o kadar da sert bir söz değil. Ortada taraflardan herhangi birinin gidebileceği bir cenaze var zaten. İlk ölen diğerinin cenazesine gidemiyor olmasına rağmen nedense böyle bir durum mümkünmüş de gidilmiyormuş gibi bir ağırlık yaratılmış. En iyi anlaşan iki insanın ilişkisinde bile gidilebilecek cenaze sayısı birdir zaten. O kadar ağır bir söz olmamasına rağmen yine de işler olmasını istemediğimiz yerlere varmış. Hemen mutfağa gidip kahveleri doldurdum. Telefon arasına denk getirip servis ettim. Kimseyi bir daha aramayacağını, arayanlara da geri dönmeyeceğini, telefonun da Allah'ın belasını vermesi gereken bir icat olduğunu duru Türkçesiyle belirtti. Alkollü bir TRT spikeri gibi.

Nihal Teyze balkona çıktığı andan daha sinirli, daha mutsuz. Hayatla kurduğu ilişki kendini kasalara kilitleyen sihirbaz Houdini'yi andırıyor. İşleri zorlaştırmadan gelen mutluluklar yaramıyor. Yaptığım kahvenin de bok gibi olduğunu söyledi. Ne iyilik yapabildim ne kahve.

ilker altungök

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Işık, göklerin sözü; söz, gönüllerin ışığı."
-Cemil Meriç

AYVALIK ŞİİRLERİ

Ferhan Şensoy'a Selam

Ferhan Usta Ferhan Usta
Kalbimdesin her an usta
Ana dilime armağansın
Yoldaşındır zaman usta.

Ferhan Usta güzel usta
Vurguları özel usta
Sayısaldır matematik
Seninkisi sözel usta.

Ferhan Usta dahi usta
Gönlü zengin Ahi usta
Yalan dolan alemlerde
Her cümlesi sahi usta.

Ferhan Usta aslan usta
Bulutlara yaslan usta
Masmavidir nefesin
Sonsuzluğa seslen usta.

Ferhan Usta veli usta
Ettin bizi deli usta
Sonrasını ne bileyim
Muhteşem evveli usta.

Ferhan Usta şair usta
Detaylara dair usta
Bu şiirim selamımdır
Eyvallah ve sair usta.

Ferhan Usta Ferhan Usta
Dilimdesin her an usta
Sezai şarap ver hanıma
Öyle dedi Ferhan Usta.

***

Önce Canan

Masumiyet var sadece yüzünde
Kayıp türkü yeni bulunmuş gibi
Dağ keçileri hayata bağlamış
seni!

Şimdi hiç ses çıkartamam hiç
Sessizlik kucaklamaya gelmiş bizi.

Dalgınlık var sadece yüzünde
Şiirin unutulan tek kelimesi
Karışmış rüzgara kim bilir nerede?

Çeşit ışıkla sırmalanmış bulutlar
Solgun güneş nemlendirdi gözlerini...

Sükunet var sadece yüzünde
O latif şarkı kendini hatırlatmış gibi
Hep birlikte tebessüm edişimizin
gizemi

Şimdi de hiç susamam hiç artık hiç
Elimden geldiği kadar kutsuyorum
seni.

***

Şair

Derdi ile dertlendirir!

***

Yadigar

Şu Tanrı'nın mesaisine bak
Orhan Veli'siz Istanbul mu olurmuş
Sait Faik'siz
Burgazada
Nasıl sıkılmıştır
Hüseyin
Rahmi'den sonra
Heybeliada.

Yol aynı yol
Yunus Emre
Yok
Nerede
Bedri Rahmi
rengarenk
meyveler
Sayın Tanrı'nın işine bak
Salah Birsel yok
Boğaziçi şıngır mıngır.

Ahmet Haşim yok akşam oluyor
Gül soluyor Necatigil yok
Sokaklar kayıp Afrika hariç değil
Cemal Süreya nerededir
Sevgili Tanrı'nın yanına bak.

***

Hatice Rüya

Ha ha ha Hatice
Ellerim tutuluyor
Dillerim yazamıyor
Bu aşk tam nereli
Hiç kendinden bahsetmeyor!

Ha ha ha Hatice
Hani ya kostümsüz prova
Vallahi sana bravo
Adam olayım dedikçe ben
Şol aşk beni del'edeyor!

Ha ha ha Hatice
Kahkaha sanan aldanır
Şiirim büsbütün kekeme
Detaylara pek hakimim
Ana mevzu kafama girmeyor!

****

Sütü Seven Kamyon Şoförü

İcada tanık olunca
Efendim
Mucit olunmuyor,
Bizim buralarda kostik var
Lakin vampir dişi bulunmuyor.

Boşa kostaklanınca
Sezenim
Kostak olunmuyor,
Kostik ile Kostak ilk kez aynı şiirde
Başka yerde şubemiz bulunmuyor.

***

İpek Yolu'nun Son Devesi

Şirin yedi gülleri
Şirin yedi gülleri
Eyvahlar olsun!

Bahçevan köpürdü
Kudurdu bağırdı
Yazıklar olsun!

Nazmiye'nin
gülleriymiş
Hanımefendi
incinirmiş
Geçmişler olsun!

Şirin ki dünya tatlısı
Haşarı deve yavrusu
Aman aşk olsun!

Son kervanın son devesi
Bulmuş Ankara'da hedefi
Daha ne olsun!

Nice Nazmiye hanıma eşyayı
Asırlarca taşımadı mı Şiringil
Hayretler olsun!

Vatan etti Şirin çölü
Esirgemem ondan gülü
Afiyet olsun!

Şirin yedi gilleri
Şirin yedi gülleri
Helal-i hoş olsun!

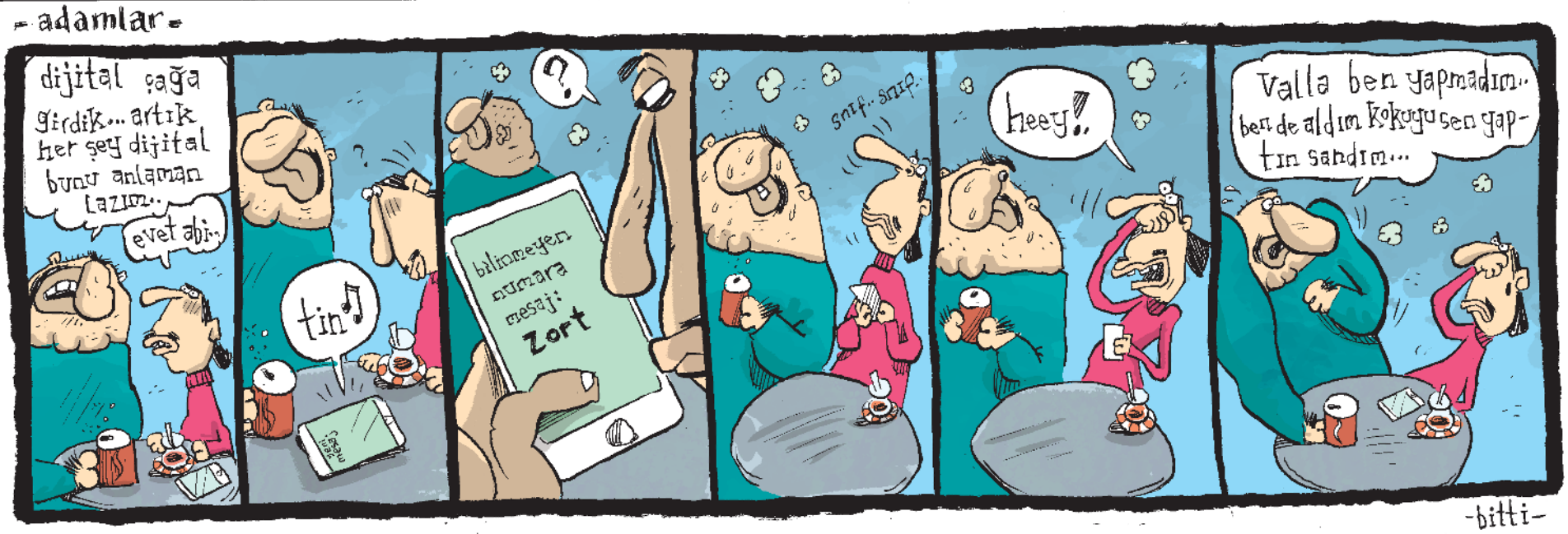
(Son geleneksel İpek Yolu kervanı, Arif Aşçi'nın öncülüğünde gerçekleşir. Kervan, Ankara'da, Çankaya Köşkü'nde dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından karşılanır. Tören sürerken kervanın en minik devesi Şirin, aniden ortadan kaybolur. Çünkü Nazmiye Hanım'ın Isparta'dan şevkle getirtip zevkle ektirdiği gülleri farketmiştir! Bu şiir, onu anlatır ve sevgili Arif Aşçi'ya ithaf edilmiştir...)

vedatozdemiro@gmail.com

mert Dolapçıoğlu

-adamlar-

-bitti-

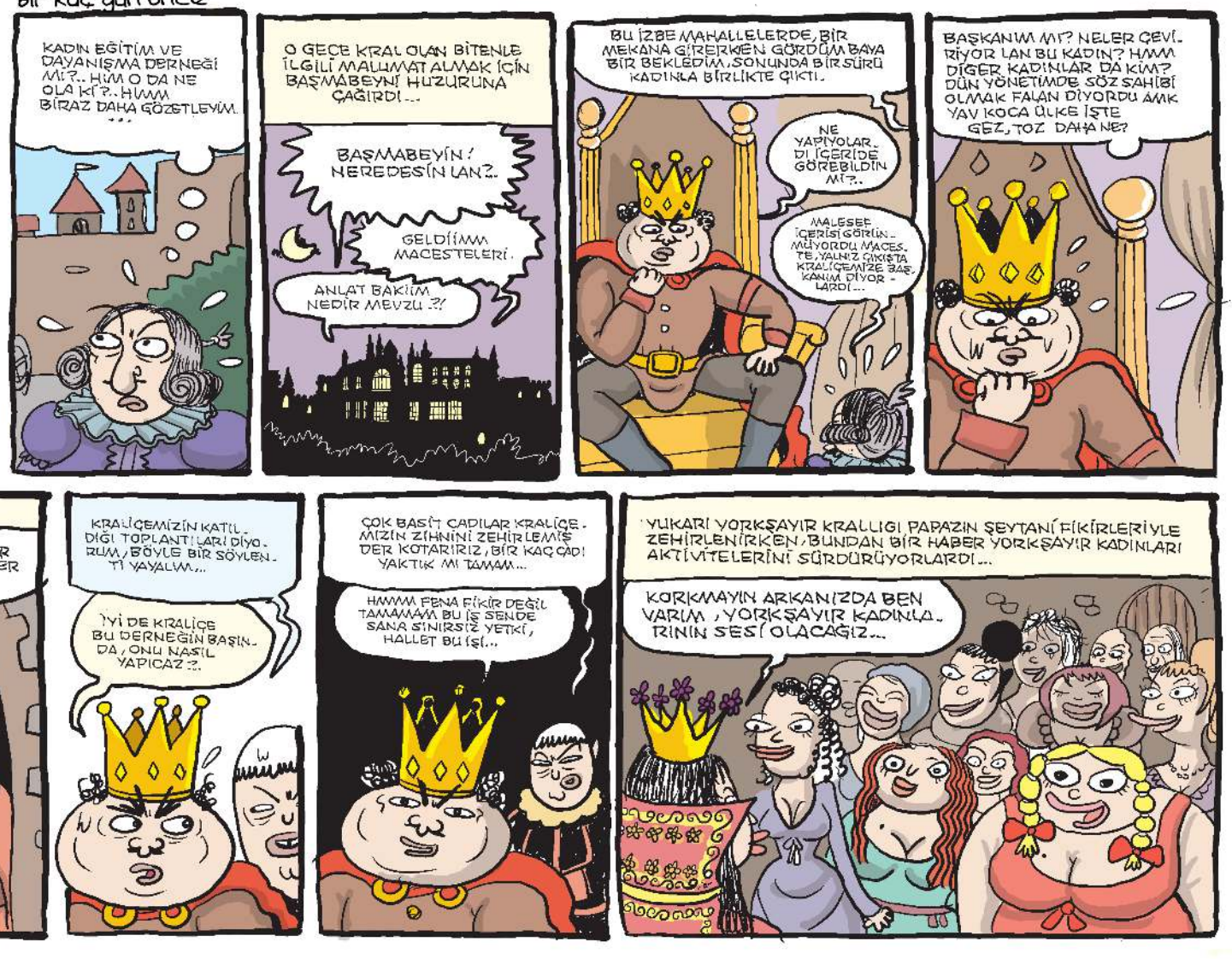
bitkoin

KRALİYET AİLESİ

Gülmen Şelken

Kraliçenin isyankâr tavırlarından şüphelenen Kral, başmabeyinine Kraliçeyi takip etmesini emreder.. Başmabeyinin gizlilikle yürüttüğü bu görev Kraliçenin arka mahallelerde bir dayanışma derneğine girmesiyle sonuçlanır... Kraliçenin sarayda olduğu bir gece kral derneğe gizli bir şafak operasyonu düzenleterek tüm kadınları toplatır ve zindana attırır, peki buna nasıl karar vermiştir..?

Bir kaç gün önce

Çocuğumun kamyon diye bağırmasına kamyon diye bağırarak cevap verdim. Bu tarz iletişim benim çok hoşuma giden bir iletişim. Kamyona kamyon diyeceğiz, arabaya araba. Şişirilmiş hava balonlarına benzeyen dev ciplerden görürsek çocuk kamyon diye bağıracak, onun bir kamyon olmadığını, araba olduğunu, arabalardan bazılarının cip olduğunu, ciplerin genel olarak çok pahalı olduğunu, insanların nasıl cip alacak kadar parası olduğunu benim aklımın almadığını, benim o kadar param olsa paranın bir kısmıyla düz araba alacağımı, kalanıyla da tüm ailemize yakışıklı güneş gözlükleri ve şişme montlar alacağımı, böylece ailemizin en az cip sahibi bir insan kadar havalı olacağını anlatacağım. Anlar ya da anlamaz, katılır ya da katılmaz. Bence iyi plan.

Bebeğim "kamyon deyip bırakma, kamyon gidiyor, kamyon geldi gibi cümleler kur ki çocuk konuşmayı öğrensin" diye uyarıyor. Ha doğru ya, pardon. Bak bu kamyon nakliyat kamyonu oğlum. Evdeki eşyaları taşıyıp başka eve götürecek, belki evde oturanlar da kamyonun önüne binecek, hep birlikte mahallemizden gidecekler. Bak abiler kamyona eşya taşıyor, bak hep bekar erkek eşyası taşıyor. Abiler kamyona dambıl taşıyor, benç press taşıyor. Abiler dambılı taşırken spor yapar gibi değil, çamaşır makinesi taşır gibi taşıyor. Oysa hazır dambılı ele geçirmişsin, iki üç hareket yapabilirsin kamyona götürene kadar.

Bilmiyorum kuzu bebeğim, belki başkasının dambılı olduğu için çekiniyorlar. Başkalarının dambılı kaldırılmaz indirilmez diye bir şey duymadım ama şimdiye kadar dambılla da çok işim olmadı, o yüzden kesin bir şey diyemiyorum, emin olamıyorum. Başkalarının neleri kullanılmaz, birlikte sayalım kuzu bebeğim: Tarağı kullanılmaz, tırnak makası kullanılmaz, deodorantı sıkılabilir ama koltukaltına sürülen roll-on'u kullanılmaz. Ölü topuk derisini törpülemek için kullanılan topuk törpüsü kullanılmaz. Bunlar toplumumuzda no-no, yani asla olmaz denilen kitaplara yazılmamış, yüksek sesle söylenmemiş kurallardır. Ben şimdi sana söylüyorum, çünkü babanım. Başkalarının cilt hastalığını, mantarını falan bulaştıracak hiçbir eşyayı ellemeyeceksin işte. Böyle aklında tutabilirsin boncuk gözlü oğluşum.

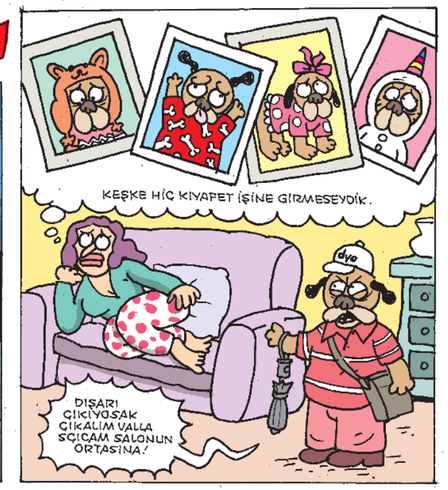

Bak dambılların çıktığı evin penceresinden bir abla bakıyor, üzgün gibi sinirli gibi. Olayın rengi değişti Ferhan, galiba boşanma yaşanıyor. Ya da evli değillerdi de ayrılık oldu, evleri ayırıyor. Son söylenecek şeyler ilk söylenmiş, hiç söylenmeyecek sözler sarf edilmiş, empati yolları kapanmış sempati ırmakları kurumuş ve bir şeyler bitmiş demek ki bal porsuğum, mirket yüzlüm. Geri dönüşü olmayan hatalar yapılmış ve evin önüne nakliyat kamyonu yanaşmış. Boşanmış çiftlerin eşyalarını alıp götürmeye gelen nakliyat şirketinin adı Hatalar Nakliyat'tır kuş yüreklim. Sadece evdeki eşyaların yarısını değil, hataları kabahatleri de yüklenirler. Anlaşmazlıkları erkek gömleklerinin yanına, aşkın taze günlerin kavgasız olduğu zamanların güzel hatıralarını tabak çanağın olduğu kolilere yerleştirirler. Üzerine de iğrenç bir siyah kalemle yamuk yumuk "KIRILACAK DİKKAT" yazarlar. Oysa kırılacak olan zaten kırılmıştır, öyle değil mi ayrık dişli süt pandam.

Aradan abla kelimesini seçtiği için "ABLA" diye bağırdı, eliyle camdan dambılların kamyona yüklenmesini seyreden kadını gösterdi. Evet küçük kaplumbağam ablanın siniri geçmemiş hala, ağzının içinden "mnakoduğumdambılnısktiğim" falan diye söyleniyor hala. Olur öyle, yapacak bir şey yok. Dambıllar gidince baya bir yer açılmıştır evde, oraları kendi keyfine zevkine göre dekore ederek biraz sinirini yatıştırabilir, keyfi yerine gelebilir. Umalım da öyle olsun.

mustafa satıcı

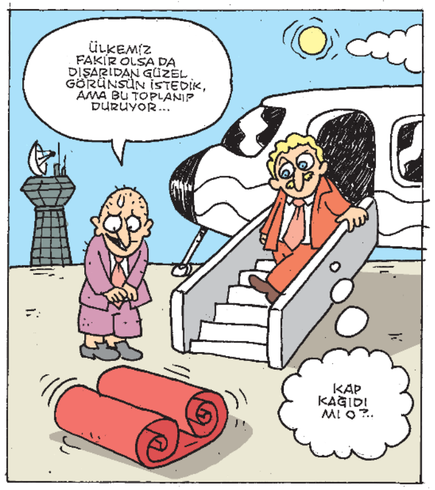

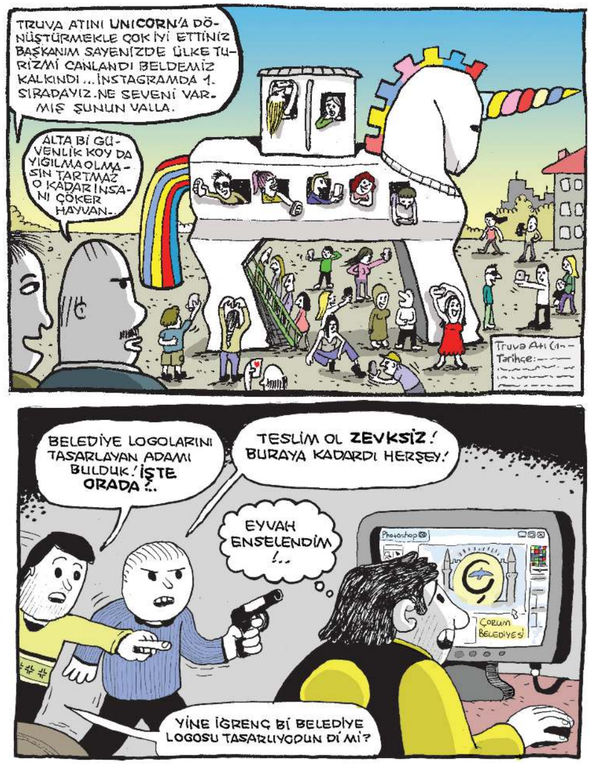

FURKAN ÖZÇOBAN

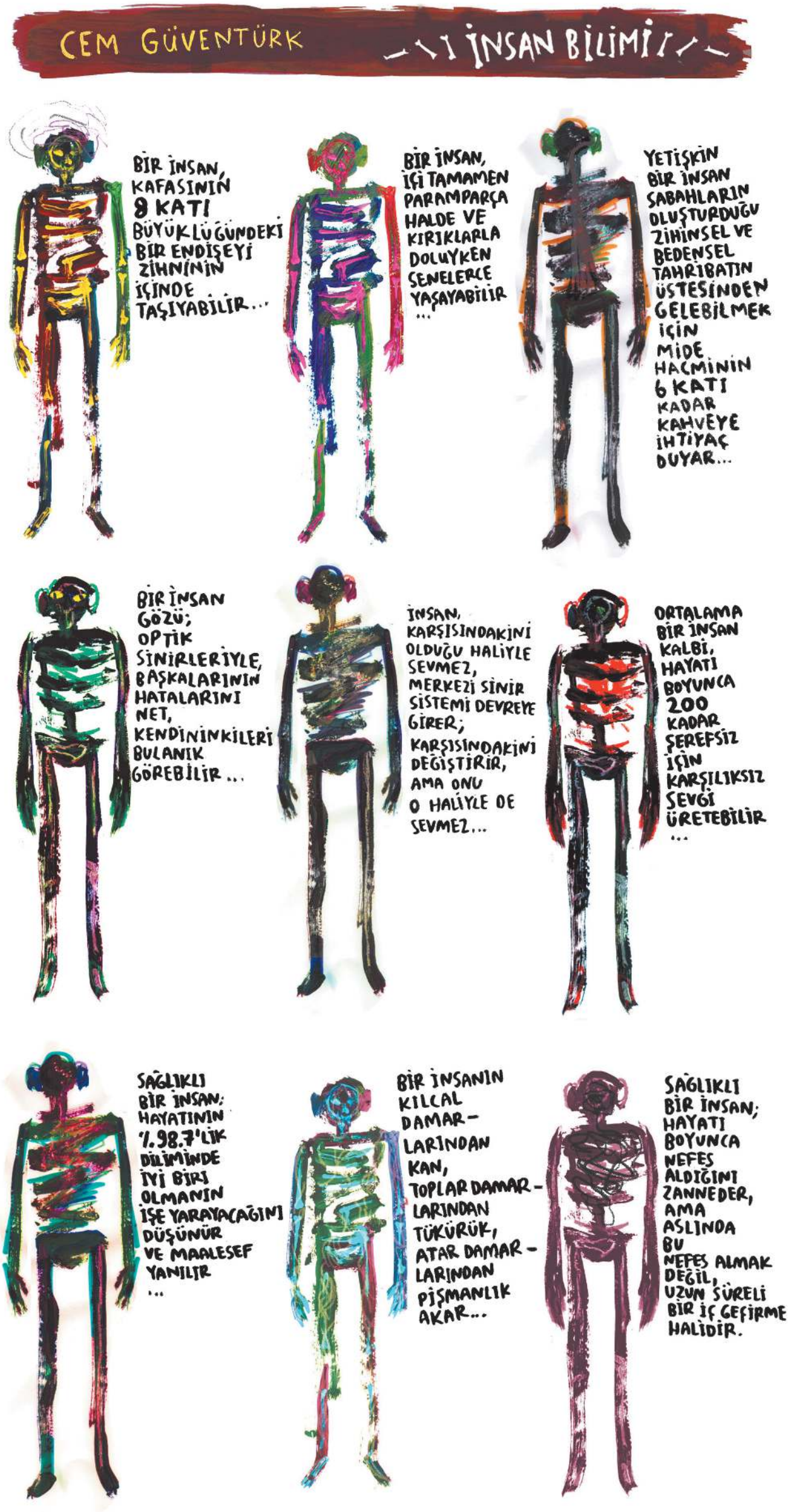

BÜYÜK BÜYÜK ENİŞTEM VE ELLERİ

Büyük büyük eniştemin elleri tam yarım arşın uzunluğundaymış. Ardında bıraktığı tek fotoğrafı bahriyeli zamanlarından kalma vesikalığı olduğu için neye benzediklerini tam olarak bilemiyorum. Onları hayal etmemi sağlayacak ayrıntıların tamamını aile büyüklerim tarafından kendisi hakkında anlatılan hikayelerden öğrendim. Neden bilmiyorum, çocukluğumdan beri dinlemeyi en sevdiğim aile hikayelerinin içinde hep büyük büyük eniştem ve dev elleri vardı.

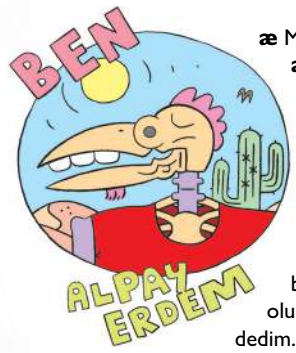
"Sessiz sakin, efendi bir adamdı," derdi ananem, "Zarif ve uzun parmakları vardı." Ananemin anlattığına göre pazar kahvaltılarından sonra köşesine çekilip okumayı pek sevdiği Günaydın gazetesini tek eliyle kavrarmış. Gazetenin arkasında kalan ince ve uzun parmakları sayfanın en alt satırından başlar, ortasında halka seslenen Süleyman Demirel'in göbeğinden dolanıp uzar gidermiş. Ailenin küçük çocukları (5-6 yaşlarındaki annem ve kendisiyle yaşıt kız kardeşleri) bu süre boyunca eniştelerinin arada bir hareket eden ellerini izleyip kendi aralarında gülüşürlermiş. Göz ucuyla gülüşen yeğenlerini fark eden enişte onları yanına çağırır; koca elleriyle saçlarını okşar, zaten az önce kıkırdayarak güldükleri ellere daha da yaklaşan annem ve teyzelerim bu defa daha da şiddetli gülmeye başlarlarmış. Enişte yeğenlerinin neye güldüklerini anlamasa da mutlu olur, hatta bazen cebinden kese kağıdına sarılı bir takım yemişler çıkarıp hediye eder ve bu neşeli anlarını taçlandırırmış. Az önce eniştelerinin fiziksel özelliğiyle doğrudan dalga geçen annemler ise rüşveti alınca gülmeyi bırakıp köşelerine çekilirlermiş.

"Gülünecek bir şey yoktu," diye uyarırdı Tahsin dayım. Ona göre büyük büyük eniştemin elleri iyiymiş, güzelmiş ama sinirli bir anında bir tane vursa insanı oracıkta bayıltabilecek güçteymiş. Sakin görünümünün gizlemekte zorlandığı potansiyel tehlike ellerini cebine soksa sığmaz, mahalleli tokalaşmaya çekinir, tek avucuna üç yavru güvercin sığarmış.. Ne zaman kürdanla ağzını karıştıracak olsa bir canavara dönüşür, sanki dişinde bir şey kalmamış da ellerinin arasında bir şey saklıyormuş, bir sürprizi varmış gibi beklenti yaratırmış. Tahsin dayımın söylediklerinden anladığım kadarıyla büyük büyük eniştem, sessiz ama tersi pis bir adammış.

"İnsanlardan hiç bir şey beklemez, fazla ilgiden hoşlanmazdı," diye içlenirdi tam olarak neyim olduğunu hala bilmeden "yenge" diye seslendiğim kişi. Hiç evlenmemiş. Geceleri odasına çekilir boyuna okurmuş. Ne okuduğunu bilmiyorum. Günaydın gazetesi çizgisindeyse kötü. Bazen de ud çalarmış. Bu konuda hiç bir eğitimi olmamasına rağmen duyduğu herhangi bir şeyi saniyesinde kulaktan çıkarıp uzun ve hünerli elleriyle ustaca icra edebilirmiş. Duyduğu her şeyden kasıt nedir tam bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla evlerinde plak çalar görevini görecek herhangi bir alet yoktu. Televizyonları da olmamış. "Yengem" sahip olduklarımızın değerini bilmemiz gerektiğine dair bir konuşma yapacakken örneğini verip dururdu. Acaba neyi duyup da anında kulaktan çıkarıyordu?

Büyük büyük eniştem ve elleriyle ilgili daha pek çok betimleme ve olay dinledim, daha da seve seve dinlerim. Sorun şu ki, eniştemin ellerini bana anlatan aile büyüklerim sırasıyla bu Dünyadan göç edip gittiler. Bu noktada bu aile mirası sembolik uzvun gelecek nesillere aktarılması konusunda üzerime bir görev düşüyormuş gibi hissediyorum. Hissetmiyorum, bundan eminim. Şimdi, hiç tanımadığım bir insanın hiç görmediğim koca ellerini çocuklarıma, belki onların çocuklarına düzgün bir şekilde anlatmakla mükellefim. Bunu bir an bile üşenmeden, seve seve yapacağım. Yalnızca üç yavru güvercin örneğini vermeyi düşünmüyorum. O kısmı biraz garip geliyor. Üç yavru güvercini neden avucuna almış. Sonrasında ne yapmış? Çocukları korkutmaya gerek yok.

æ Merhaba.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Ee, napıyosun" dedim. "Napıyim ya" dedi, "siftiniyorum işte" dedi. "Siftinmek mi, o demek lan öyle" dedim. "Yalnız çok da güzel bir kelimeymiş bak siftinmek" dedim. "Bak sana şöyle söyliyim, anlamını bilmiyorum siftinmenin, fakat o kadar eminim ki, anlamı da bana mutluluk vericek" dedim. "Anlamı olumsuz bile olsa bana mutluluk vericek" dedim. "Şu anda ben mutluyum, öyle söyliyim" dedim. "Bir siftinmek dedin, ortamıma neşe saçtın" dedim. "Ne demek ki acaba siftinmek" dedim. "Nolur kötü bi şey olmasın bak" dedim. "Kötü bi şey olsa da şey olmaz da, olmazsa daha iyi olur" dedim. "Haksız mıyım" dedim. O kadar çok şey dedim ki, bir an kendimi durduramadım ya. Nefessiz kaldım. Bir kötü oldum yani o an. "Zaman geçirmek, oyalanmak" dedi. "Ulan çok güzelmiş" dedim. "Peki bu zamana kadar siftinmek diye bir kelime varken, acaba yerine neden oyalanmak gibi bayağı, zaman geçirmek gibi neşesiz lafları kullanmışız ki acaba" dedim. "Bak işte" dedim, "bazan" dedim, "koca bir ülke bile olsan, yemin ediyorum sana, demek ki basiretin bağlanabiliyo" dedim. "Yoksa siftinmek varken, kim oyalanmayı, kim zaman geçirmeyi kullanır ki o muhteşem cümlelerde" dedim. "Biraz abarttın mı acaba" dedi. Dedim "niye abartıyim acaba" dedim ya. "Niye abartıcakmışım acaba, siftinmek ya bu, saatler boyu övsem yorulmam" dedim. "Bir anlamı daha var siftinmenin" dedi. "Neymiş ki acaba" dedim. "Omzu oynatarak giysi sürtünmesiyle ya da bir yere sürtünerek kaşınmak" dedi. "Çok acayipmiş" dedim. "Bence de acayipmiş" dedi. "Bence de acayip zaten" dedim. "Sanırım dünyanın en güzel kelimesi ya siftinmek" dedim. "Bence de fena değil" dedi. "Bir neşesi var gerçekten de" dedi. "Neşe ne demek" dedim ya, "bir insan ömrünü bu kelimenin güzelliğine adayabilir" dedim. "E iyi, gidiyim o zaman ben" dedi. "Git tabi" dedim. Gitti. Sustum. Daha sonra kelimenin iki anlamıyla da siftindim. Sonra bir daha siftindim. Sonra bir daha bir daha derken, bir baktım, sürekli siftiniyorum. Siftindikçe çılgına dönüyorum sevincimden. Acayip güzel bir şey. Hem ismi, hem eylemi. Muhteşem bir olay yemin ediyorum ya. İmkanı olan siftinsin. Bundan daha güzel bir şey olamaz bu dünyada.

æ "o değil de, damak diye çikolata mı olur, çikolata dediğin erotik olur, vahşi olur, ne bileyim bir şey olur, ama damak dedim miydi, benim aklıma çok dedeli odalardaki o kesif damak kokusu geliyor, bir de bunu asla dile getiremiyorsun ya orada, korkunç bir şey, olmaz yani bence damak diye çikolata." –Yiğit Tezel-

æ Yeni yıkanmış sıcak tabak kadar da çok az güzel şey var şu dünyada. En soğuk elleri bile anında ısıtır o. Kalple beraber. Çok güzel bir şey gerçekten sıcak tabak.

æ Nedenini tam olarak bilememekle birlikte, çitçilerle ilgili hep çok acayip şeyler duyuyorum, bu duyduklarımı da hiçbir çitçiye soramıyorum çünkü herhangi bir çitçi tanıdığım yok. Sizin var mı acaba çitçi bir tanıdığınız, çünkü genelde kimsenin çitçi bir tanıdığı olmuyor. Fakat bir çitçi muhabbetidir dönüyor. Hayatımızda hiç tanımadığımız bu çitçilerle ilgili neden bu kadar çok konuşuyoruz, onu da bilmiyorum. Nereden nasıl oldu da ruhlarımıza bu kadar dokunabildi bu çitçiler, onu da anlamak mümkün değil. "Bu çitçiler" dediğime takılmayınız sayın çitçiler, lafın gelişi onu öyle şey yapıyorum, yoksa bugün bir çitçiye nasıl süper bir saygı duyduğumu herkes bilir. Çitçilerle ilgili şöyle bir muhabbet dönüyor. Çitçiler acayip iyi sevişiyorlarmış, ve bunu bilen bazı kadınlar, hiçbir şekilde çit ihtiyaçları olmadığı halde, çitçi çağırıp hayvan gibi sevişiyorlarmış. Çitçi en nihayetinde, "ya bizim bi çit olayımız vardı" dediğinde ise, kadınlar da, "ayol ne çiti, al şu parayı da haftaya yine gel" diyorlarmış. Çitçi, "ee, çit" dediğinde ise, kadınlar, "ay bi tutturdu çit, canım biz seni çitin için mi çağırıyoruz sanki" diye bir de gülüyorlarmış adamın yüzüne karşı. Bugüne kadar hiçbir çitçi, çit çekememiş. Çit çekmeye gitmiş, sevişmiş geri dönmüş. Ama çit çekememiş yani. Peki bunca çitçi çit çekemiyorsa bu çitler nasıl çekildi. E sen çektin ben çektim, kim çekecek ki başka çiti. Çitçi çekemez çünkü sevişiyor. Onun işi çit çekmek değil ki, onun işi sevişmek. O sevişecek, sen çekeceksin çiti. Ben çekeceğim çiti. O yüzden de çitlerimiz yamuk yumuk oluyor, lezzet vermiyor. Bunu bugün bir çitçi çekse ağlarsın çitin güzelliğinden. Ama işte sevişiyor. Yapacak gerçekten hiçbir şey yok.

æ Sabah, geceden kalmış makarnayı yemek de güzel.

æ Bazen böyle gözünde birini çok büyütüyorsun ya, büyütme ağabey. Sanatçılar hariç. Çünkü sanatçı mükemmel bir olay. Sanatçılar hariç, gözünde kimseyi büyütme. Futbol hocam mesela. Çocukluğumun en etkili figürlerinden biriydi. Şimdi düşünüyorum da, tam bir y.rrak kafasıymış. Halbuki ne biçim de saygı duyuyorduk. Maçlarda g.tünü ayırırcasına bağırması kenardan, ne bileyim, "aydat aydat" diye başımızın etini yemesi her ay, tek bir futbolcu bile yetiştirememesi, vaatlerinin hiçbirini yerine getirmemesi, satranç oynatacaktı mesela bize antrenmanların bir parçası olarak denyo, tahtasını bile görmedik, olumlu tek bir şeyden bahsetmemesi, kitap okumak, bir yabancı dil öğrenmek gibi, gününü kurtarma derdinde olan serserinin tekiydi işte. Buradan bu köşeyi okuyorsan, fuck you! Sieee!

æ Hoşça kal.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

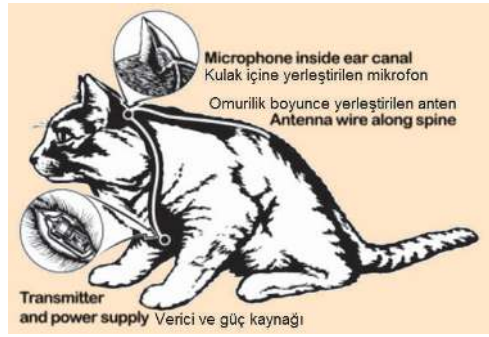
"Ben ki her nisan bir yaş daha genç"
OrhanVeli

Geçen yaz başı, sıcak Haziran günü girdiğim markette daha önceden de aynısını aldığım o 20'li paketlerden bulamayınca sinir olmuş, (almak zorunda kaldığım) 50'li olanıyla eve dönerken "yazık, ne işe yarar ki bunlar, kalacak..." Diye düşünmüştüm.
Cerrahi maskeler.
Biter sanıyordum. Ağustos falan gelince, yaz sonuna doğru biter gider duygusu.(öyle de deniyordu--kendini kandırma ; belki bir tür "iyi diyelim iyi olsun" büyüsü--)
Neredeyse bir yıl daha geldi geçti, çıksam 200'lü paket alsam gocunmadan eve dönerim.
Geçen öyle oturmuş dalgın dalgın bir çeşit gelecek hesabı yaparken kendimi önümüzdeki yılın tamamında da devam edip sonra bitmesine; yani toplam üç yıl sürmesine falan razı olmuş bir halde buldum. Çok şaşırdım.
Ayarlamışım kendimi. Bilmeden etmeden. Belki bu bile iyimserlik; tv'de bir profesör, (işin uzmanı): "muhtemelen, üç yıl daha bu şekilde yaşayacağız" diyordu. Bundan sonra üç yıl yani. O diyor.

Orhan Veli Kanık
1914-1950

çıkabilecek bir yeni salgından etkilenmeyecekler. "Uzak gelecek, amaan" demeyin. Gelecek geliyor. (Bittecrübe sâbit) Geleceğin salgınında virüsten etkilenmeyen bir yaşlı olma ihtimali.
Az şey mi?

Bu aralar 50'li,60'lı yılların uçan daireli filmlerini tekrar izliyorum. Çeşit çeşit, tip tip "uzaylı"lar. İçlerinde ilaç için, bir tanecik olsun gülümseyen uzaylı yok. Bir kere olsun gülümsesin? Yok. Ne kadar tuhaf. Halbuki insan olmanın, ("insansı" da olmanın) en temel göstergelerinden biri. Gülümsemek. Gülümseyebilmek. İstisnasız hepsi; ama hepsi asık suratlı. Ağız kenarları aşağı doğru. (Çekik gözlü birçoğu)
Sebep; o dönemde sürüp giden "soğuk savaş" (McCarthy'nin ünlü Hollywood soruşturmaları) "Uzaylı" figürleri: neredeyse tamamı;" yabancı/tehlikeli" olanı simgeliyor. "Dışarıdan gelecek tehlike" Yani; Sovyetler, Ruslar, komünistler, Çinliler. İki blok arasında kıran kırana bir mücadele. (60'larda Sovyet elçiliklerini dinleyebilmek için kedilerin içine ameliyatla mikrofonlar, vericiler yerleştirilmiş, şimdiden bakınca iyice absürt, tuhaf hem de korkunç bir dönem) Gülümserlerse olmayacak. Uzaylılar. Gülümseyen komünist olmaz. (--o yerleşik, kabul de görmüş imgeyi kırmak için olsa gerek, dönemin sosyalist liderlerinden Mehmet Ali Aybar "Güler Yüzlü Sosyalizm" diye de bir hareket başlatmıştı bizde--)
Herneyse, "Yeni Soğuk Savaş" denilen dönem başlarken bu aralar bunları hatırladım, o filmleri tekrar tekrar izlerken.
(Belki gerçek uzaylılar en ufak bir bahaneyle gülmekten yerlere yatan tiplerdir… Bilemiyoruz…)

Gerçeküstü, absürt bir tarafı var hepsinin. Ne dönüyor? Ta yüzyıl öncesinin; gelmiş geçmiş en yıkıcı en korkunç grip salgını, ünlü "İspanyol Gribi" bile18 ay sürmüştü. Hepi topu. Yani ne aşı var ortalıkta, ne bir ilaç. Öyle zamanlar. (1918) Antibiyotik dahi keşfedilmemiş. (ilk penisilin 1928'de)

15'inci ayın içindeyiz şu an. Üç ay sonra bitmesi gerekiyor. O hesaba göre.
O salgından yola çıkarak, bugünün gencine bir iyi haber şu; "İspanyol Gribi" nde yaşlılara pek bir şey olmamıştı. Gençleri etkiliyordu sadece. Gençler öldü. Sebep: bir önceki; 1890 tarihli Rus Gribi denilen salgın. O salgından dolayı yaşlı olanlarda bu yeni gribe de (İspanyol olanı) bağışıklık oluşmuş. O dönemi yaşamamış gençlerin bağışıklık sistemi o yeni virüsü tanımıyor.
Yani bugünün gençleri 60'lı yaşlarına geldiklerinde

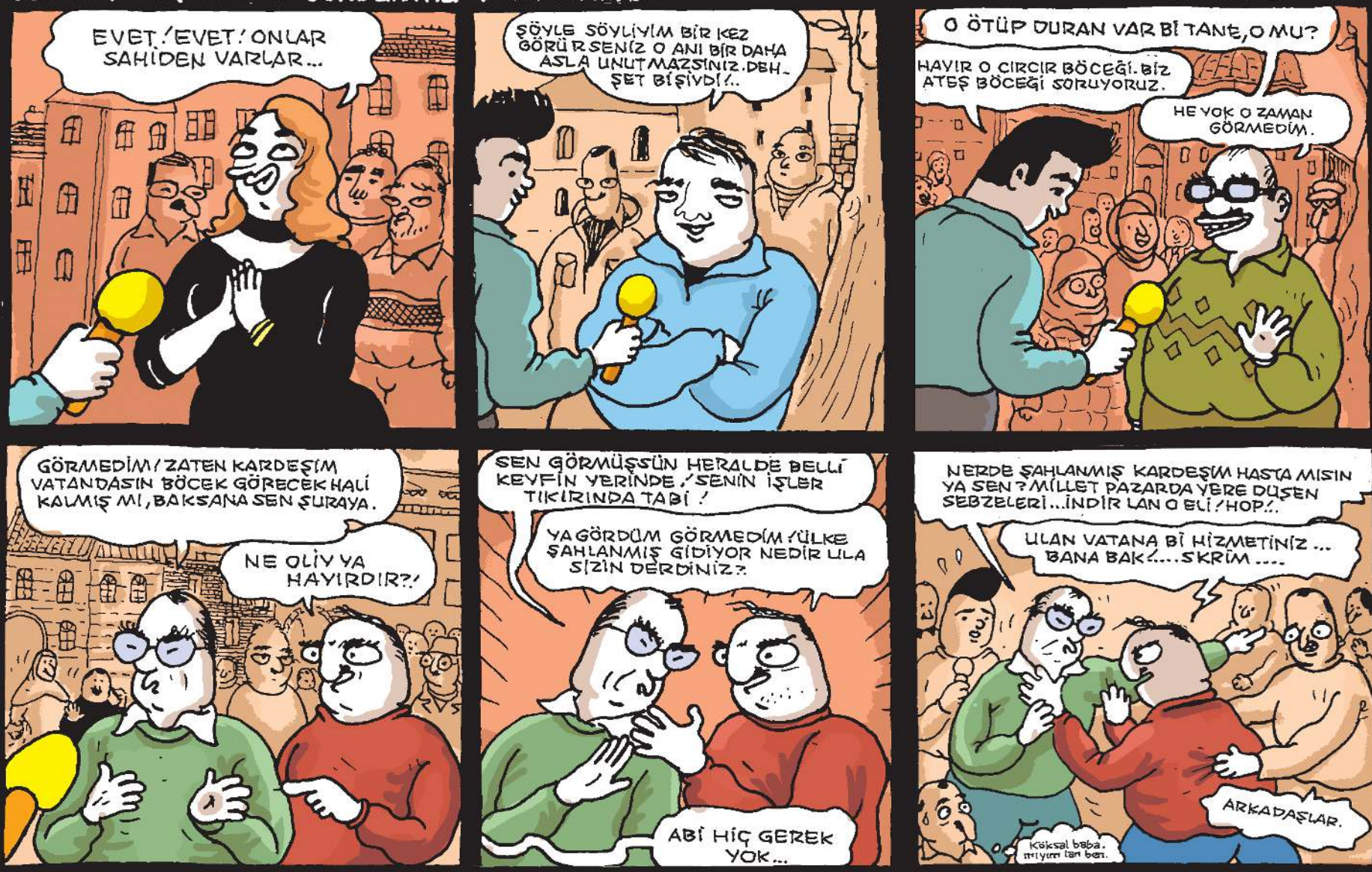
Ne soğuk, ne ılık, ne de ara sıcaklı, hiçbir çeşidinden savaş olmaması umuduyla yazıyı bitireyim...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

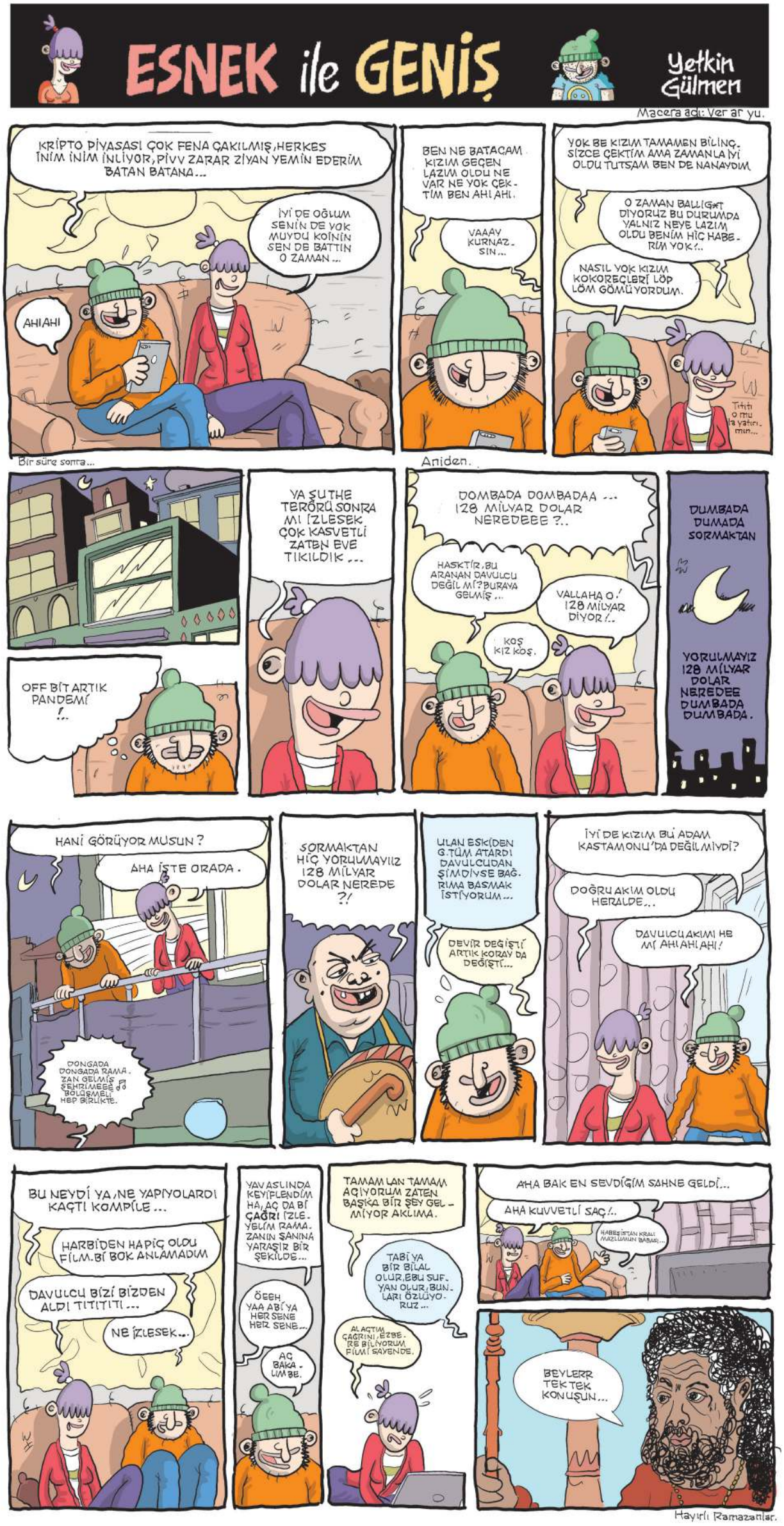
engin.ergonultas@gmail.com

SEN HİÇ ATEŞ BÖCEĞİ GÖRDÜN MÜ (SOKAK RÖPORTAJI)

cihan ceylan

Perşembe

Selçuk, gergin uyandığı bir Çarşamba sabahında hemen içeriye koştu ve ev arkadaşına "Benim günüm Çarşamba değil ben bunu anladım" dedi. Ev arkadaşı beklenmedik bir hareketlilikle ayağa kalkarak "Peki ya hangi gün senin günün?" diye sordu. Selçuk, ev arkadaşından böyle bir soru beklemiyordu. Benim günüm Çarşamba değil dediğinde ev arkadaşı cevap vermeyecek, en kötü ihtimalle hımm diye mırıldanacak ve konu uzamadan kapanacaktı. Selçuk böyle tahmin ettiği için hangi günün kendi günü olduğunu da düşünmemişti. Fakat bir cevap vermesi de gerekiyordu. Hazırlıksız yakalandığı bu soruya Perşembe demiş bulundu. Keşke biraz vakti olsaydı ve uzun uzun düşünüp ağız tadıyla şu gün benim günüm diyebilseydi.

Yok yere Perşembe'ye büyük bir anlam yüklemiş ve artık o günü dolu dolu geçirmesi gerektiğine inanıyordu. Oturup saatlerce düşündü fakat bir türlü Perşembe'yi kendi günü olarak kabul edemedi. Ev arkadaşı, Selçuk'u odasında ziyaret ettiğinde suratının asık olduğunu fark etti ve "Bugün gerçekten senin günün değilmiş. Mutsuz görünüyorsun" dedi. Selçuk, başını hafif kaldırıp kendisine zorla özel gün atayan ev arkadaşına bakarak "Evet. Bugün benim günüm değil. Sen beni yarın gör" dedi. O esnada kapı çaldı. Gelen, ikisinin ortak arkadaşı Yiğit'ti. Hep birlikte oturma odasına geçtiler ve sohbet etmeye başladılar. Selçuk'un mutsuz olduğunu gören Yiğit, neyin var diye sorduğunda bu soruya Selçuk'un ev arkadaşı "Bugün onun günü değil. O yüzden pek keyfi yok" diye cevap verdi.

Selçuk, ev arkadaşının ortama hakim olma arzusuna sinirlenip lafa girdi ve "Sen mi belirliyorsun benim özel günümü?" dedi. Bu ani çıkışa anlam veremeyen ev arkadaşı homurdanarak "Kendi ağzınla söyledin. Bugün benim günüm değil dedin ya lan" dedi. Yiğit, ortamdaki gergin havayı yumuşatmak için konuyu değiştirmeye çalışsa da fayda etmedi. Selçuk, kendine atanan özel günden duyduğu memnuniyetsizliği gerek cümleleriyle gerekse mimikleriyle göstermek istiyor fakat bir türlü başarılı olamıyordu.

Bu gergin ortam üç kişilik arkadaş grubunu ayrı ayrı rahatsız etse de kimse o beklenen hamleyi yapamıyor, ortamı terk etme cesaretini gösteremiyordu. Hadi Yiğit daha yeni gelmişti ve şimdi çıksa en az 1 saatlik yolu vardı. Ayrıca bu gece burada kalmayı planlıyordu. Bu yüzden Yiğit'in kalkıp gitmesi beklenemezdi. Fakat Selçuk ve ev arkadaşı odalarına çekilebilir ve tepkilerini bu şekilde gösterebilirdi. Yapmadılar. Dakikalarca susarak oturdular.

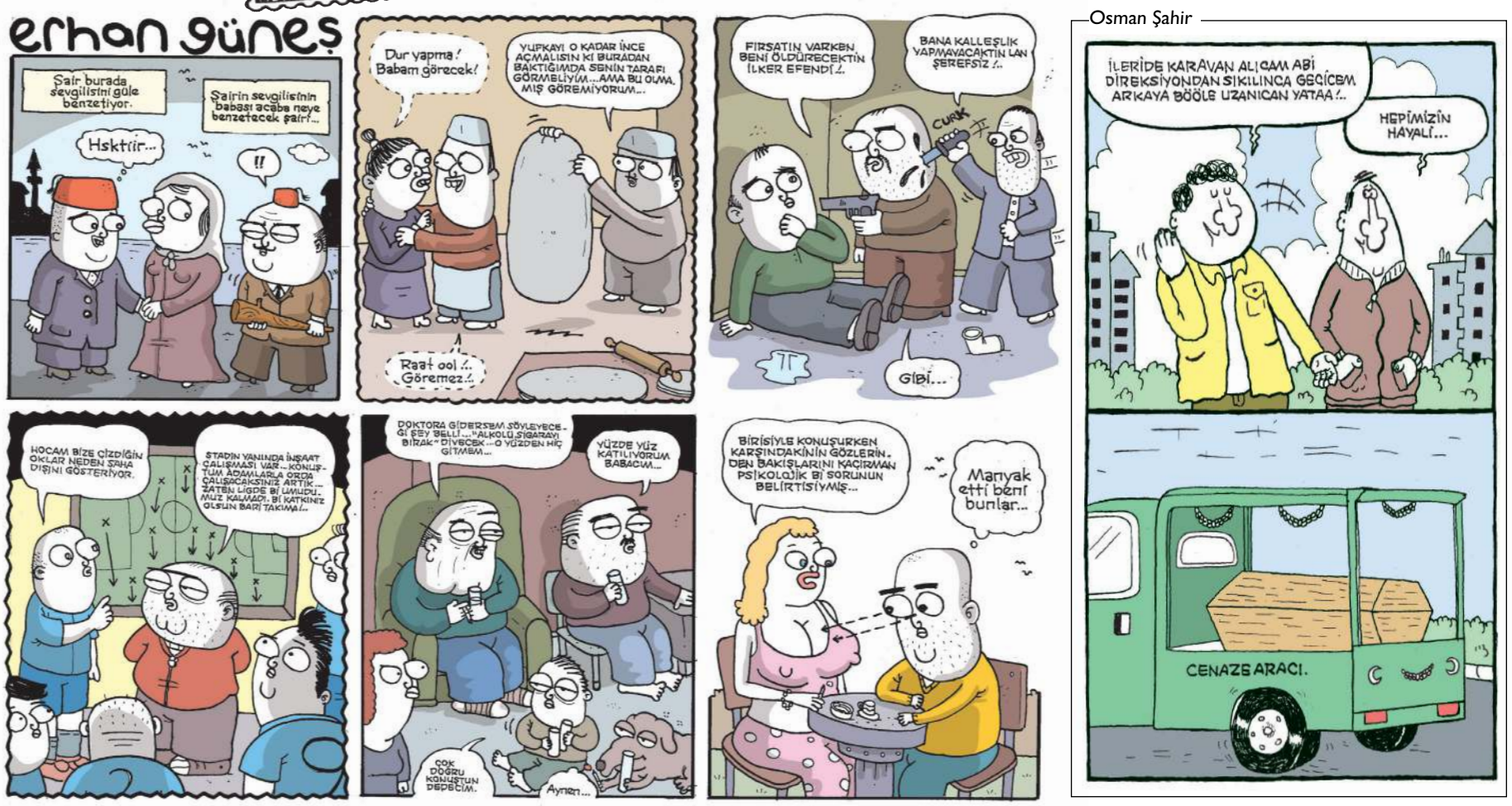
Bu sessizlik süresince Selçuk, kapalı olan televizyona baktı ve ekrandaki yansımasını izledi. Ev arkadaşı ise avuç içlerindeki çizgilere bakıp yaradan nakış gibi işlemiş diye mırıldandı içinden. Yiğit ise belli aralıklarla ikisinin de suratına bakarak göz göze gelmek ve mimikleriyle "Yakışmıyor abi" demek istedi fakat göz göze gelemediği için bu düşüncesini gerçekleştiremedi. Tatsızlık akşama kadar devam etti ve çok fazla sohbet edilmedi. Bir ara Yiğit, Selçuk'un yanına giderek "Hakikaten hangi gün senin günün" diye sordu.

O esnada dolaptaki yarım kolanın kaç günlük olduğunu anlayabilmek için şişeyi hızlıca sallayan Selçuk, kolayı dolaba koyduktan sonra Yiğit'e dönerek "Perşembe" dedi. Yiğit'in suratı asıldı. Bir süre birbirlerine baktılar. Selçuk, bu tatsız surat ifadesinin nedenini gayet iyi biliyor fakat gerçeği bir de Yiğit'ten duymak istiyordu. Söyle söyle çekinme dedi. Selçuk'un cesaretlendirmesi ile Yiğit içindekileri döktü.

— Yani abi bilemiyorum. Perşembe biraz şey…
— Ney?
— Zayıf bir gün işte. Hani Cumartesi ya da Pazar'ı anlarım. Cuma da okey ama Perşembe biraz şov gibi geldi bana.

Selçuk, Yiğit'in suratına acır bir ifade ile bakarak "Yazık" dedi ve uyumak için odasına gitti. Fakat uyuyamadı. Bir ara içeriye, arkadaşlarının yanına koşup "Aslında benim günüm Cumartesi'dir. En çok Cumartesi gününü seviyorum. Sen öyle birden sorunca afalladım ve Perşembe deyiverdim" demek geldi içinden ama yediremedi kendisine. Perşembe gerçekten biraz şey bir gündü. Bugün sokağa çıkıp Perşembe benim günüm deseniz neden Cumartesi değil diyebilirler. Selçuk da tam olarak bunun üzüntüsünü yaşıyordu. Zayıf bir günün Selçuk'a tahsis edilmesi gerçek bir mutsuzluk sebebiydi. Keşke Cumartesi deseydi. Ya da Pazar. En kötü Cuma da diyebilirdi. Diyemedi. Yakın hissetmediği bir günü zorla sevmeye çalışması, bir insanın kendisine yapacağı en büyük kötülüktür.

Osman Şahir

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 21 NİSAN 2021 | Sayı: 710

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
ORTAM SİNAN ERDOĞAN'I HAVA OLSUN NAMIM YÜRÜSÜN MUHABBET PERÇİNLENSİN HESABINA ISRARLA TOLGA'YA GÖTÜRÜR. AMMA MANİTASIYLA PAPAZ OLAN TOLGA'NIN EVİNDEKİ ELEKTRİKTE HAYAL ETTİĞİ MUHABBET HAYALİ GERÇEKLEŞEMEDEN GELDİKLERİ GİBİ ÇIKMAK DURUMUNDA KALIRLAR, ORTAM'IN AMELİ ELİNDE PATLAR

EEE, NASI BİRİ, NELER YAPTINIZ? ANLATSANA AĞZINDAN LAF ALAMIYORUM

VALLAA ÇOK MUHABBETÇİ, KIYAK HERİF. YANDAŞ YA, İSTERSEN TROL ELEMANI ÇIKARALIM SENARYODAN DEDİM OLUR MU KALSIN DEDİ, ESAS O KARAKTERİ ÇOK TUTMUŞ

TABİİ BAKTI DEVRAN DÖNÜYO MİLLETE AFFETTİRMEK İSTİYO KENDİNİ

TABİİ HİÇ DEMİYO TOLGA BOZGUNUNU, MORALİ ONA BOZUK

GÖZÜNDE BEŞ PARALIK OLDUN SİNAN'IN

BİR DE UĞURCAN'I EKARTE ETMEK İSTİYO PROJEDEN

HEM AYIP. HEM DE SİNAN ARTIK AFFETTİREMEZ KENDİNİ, İŞ ELİMİZDE PATLAR

ÇOK AYIP ÇOCUĞA?

SENİ DE HARCAR VALLAA, UĞURCAN'LA DEVAM ET BENCE

İÇTİĞİN HER FIRT SENİ VİRÜSE KARŞI 14 KAT DAHA SAVUNMASIZ YAPIYOMUŞ HALA İÇİYOSUN BAŞIMA İŞ OLACAKSIN. BIRAK ONU ŞU VİTAMİNLERİ İÇ HADİ

15 DEĞİL 14 KAT HA? KİM BULDUYSA HELAL

ÇOCUK KANDIRIR EDADAKİ KAMU SPOTLARI AHHH!

ŞU VİTAMİN OLAYI ÇOK YALAN GELİYO BANA

COVİD OLDUĞUNDA DA BÖYLE CAHİLCE KONUŞABİLİCEN Mİ?

SİGARANIN VİRÜSE AMAN VERMEDİĞİNE İMAN EDENLERDENDİR O

BEN DİZİMİ İZLEMEYE GİDİYOM, Bİ HALSİZLİK VAR ÜZERİMDE

GEYSU'NUN BOŞALTTIĞI KÖŞEYE ÇÖREKLENEN BÜNYE HASRETLE KUMANDAYA SARILIR AMA YAYIN AÇILMAZ

KUMANDANIN PİLLERİNİN YERİNİ DE DEĞİŞTİRİR AMA I IH

ZATİ ASLA YEDEK KALEM PİL YOKTUR EVDE

NE GZEL GEYSU EN AZ DÖRT BÖLÜM DİZİ ATTIRIRKENE KANEPENİN VE TV'NİN İMPARATORU OLACAĞIDI

BELLİ Kİ SIKINTI YAYIN KUTUSUNDA YAHUT MODEMDEDİR. EZİYETLİ FİŞLERİ ÇIKAR, TEKRAR TAK PROSEDÜRÜ BAŞLAR. AMMA ÖNCE AYGITLARI KAPATIP SONRA MI FİŞTEN ÇIKARACAKTIN? FİŞİ ÇIKARDIKTAN SONRA Bİ DAKKA BEKLEYİP ÖYLE Mİ TEKRAR TAKACAKTIN?

BAĞLANTI KAPLOLARINI KONTROL ETTİN Mİ?

ÖYLE ZOR Kİ BİÇEMSİZ ADAPTÖRLERİ, FİŞLERİ SOK ÇIKAR PRİZE

BELİ AĞRIDI

KIVILCIMLAR

SONRA BEKLE Kİ MODEMİN KEYFİ GELSİN O DONUK IŞIKLARI TEKRAR KIPRAŞMAĞA BAŞLASIN

NOOLDU ORTAM İNTERNET Mİ GİTTİ?

AY KENDİMİ HİÇ İYİ HİSSETMİYORUM

BU ARADA TİVİŞU, FARK ÖDERSEN SORUNSUZ İZLERSİN DİYO

VALLAHA BENCE ATEŞİN YOK GİBİ

PSİKOLOJİK OLMASIN?

BURAM BURAM YANSA ANLAR MISIN SANKİ?

YALANDAN ATEŞ ÖLÇME HARAKETİ SAHTE ŞEFKAT GÖSTERİSİ

AY ORTAM GEL BANA SARIL UYUT NOOLUR

YARIN TEST YAPTIRICAM

TABİİ Kİ BALIM

EYVAH! KANEPE VE TV SEFASI PİC OLDU

OYSA NE GZEL PROJE ERTELENMİŞ, SÖMESTİR TATİLİNE GİRDİĞİ İLK GÜN GİBİ Bİ POZİSYONDU

ASLA İNANMIYO KIZIN HASTA OLABİLECEĞİNE; İLGİ İSTİYO HESABINDA DEYYÜZ

BU ARADA UYUTUR UYUTMAZ TV'YE KAÇARIM HESABINDAYDI O DA UYUYAKALMIŞ

ERTESİ GÜN EVE ERKENDEN GELİR GEYSU

POZİTİF ÇIKTIM ORTAM, O KADAR DEDİM İNANMADIN. KARANTİNADAYIZ 10 GÜN

SUÇÜSTÜ KANEPE SEFASI

VE AKŞAM GELEN FİLYASYON EKİBİ TEMASLI OLDUĞU İÇİN ELEMANA DA TEST YAPAR

SAKİN, AĞZINIZDAN NEFES ALIN

ÇOCUKKENE ANASININ SÜMKÜRTMESİ GELİR AKLINA

HAYATTA HASTANEYE GİDİP DE ŞU İŞİ YAPTIRMAZDI

TORPİLLİLER BUNLARI NASI EVE ÇAĞIRIP TEST YAPTIRTIYOLARDIR